

Rolnummer 3757
Arrest nr. 86/2006 van 24 mei 2006

ARREST

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 143, 2°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Nijvel.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 11 juli 2005 in zake G. Forget en A. Paul tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 25 juli 2005, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Nijvel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt de bepaling van artikel 143, 2°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat zij, voor het vaststellen van het nettobedrag van de bestaansmiddelen van een persoon die kan worden aangemerkt als ten laste van een belastingplichtige, uitsluitend het integrale bedrag van de tegemoetkomingen die ten laste van de Schatkist worden toegekend aan gehandicapten, niet in aanmerking neemt, terwijl de toekenning van die tegemoetkomingen kan zijn geweigerd wegens de uitbetaling van wettelijke uitkeringen, zoals die welke door een ziekenfonds verschuldigd zijn, waarvan het bedrag niet wordt uitgesloten van het bedrag van de nettobestaansmiddelen van de rechthebbende ervan voor de toepassing van artikel 136 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, of het bedrag van die tegemoetkomingen in voorkomend geval werd verminderd met dat van die wettelijke uitkeringen, dat hoe dan ook in aanmerking wordt genomen voor het vaststellen van de omvang van de bestaansmiddelen van de rechthebbende ervan ? ».

Memories zijn ingediend door :

- G. Forget, wonende te 1301 Waver, rue des Templiers 7;
- de Ministerraad.

De Ministerraad heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 22 maart 2006 :

- is verschenen : Mr. B. Van Caillie, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers R. Henneuse en E. Derycke verslag uitgebracht;
- is de voornoemde advocaat gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

De eisende partijen voor de verwijzende rechter zijn van mening dat zij, voor de belastingjaren 2001 en 2002, recht hebben op een verhoging van hun belastingvrije som om reden dat zij hun gehandicapte zoon ten laste nemen.

De verwerende partij voor de verwijzende rechter heeft die verhoging echter geweigerd wegens het feit dat de zoon van de eisende partijen, voor elk van die belastingjaren, wettelijke ziekte- en invaliditeitsuitkeringen had ontvangen die hoger waren dan het grensbedrag vastgesteld bij artikel 136 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992. Volgens de verwerende partij voor de verwijzende rechter moeten zulke uitkeringen in aanmerking worden genomen bij de berekening van de eigen bestaansmiddelen van de persoon ten laste. Zij vormen immers geen tegemoetkomingen die ten laste van de Schatkist worden toegekend aan gehandicapten, en die om die reden niet in aanmerking worden genomen bij de berekening van de eigen bestaansmiddelen van de persoon ten laste, krachtens artikel 143, 2°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992.

Volgens de verwijzende rechter is het de vraag of die bepaling geen discriminatie doet ontstaan tussen, enerzijds, de ouders van een gehandicapte die recht heeft op een tegemoetkoming ten laste van de Schatkist en, anderzijds, de ouders van een persoon met een soortgelijke handicap die echter recht heeft op wettelijke ziekte- en invaliditeitsuitkeringen.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. De eisende partijen voor de verwijzende rechter herinneren eraan dat de belastingvrije som van rechtswege wordt verhoogd voor de belastingplichtige die één of meer kinderen ten laste heeft, waarbij kinderen met een handicap voor twee worden gerekend.

Een kind zou echter alleen worden beschouwd als zijnde ten laste van zijn ouders indien zijn eigen bestaansmiddelen lager zijn dan een bepaald bedrag. Bij die berekening zouden echter de tegemoetkomingen die ten laste van de Schatkist worden toegekend aan gehandicapten, niet in aanmerking worden genomen.

A.1.2. De eisende partijen voor de verwijzende rechter voeren in de eerste plaats aan dat de wettelijke ziekte- en invaliditeitsuitkeringen tegemoetkomingen zijn ten laste van de Schatkist, in de betekenis die het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 eraan geeft. Zij zouden dus niet in aanmerking mogen worden genomen bij de berekening van de eigen bestaansmiddelen van hun kind.

Volgens de interpretatie die de administratie eraan geeft, zou artikel 143, 2°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 alleen betrekking hebben op de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming, waarin de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap voorziet. Een dergelijke interpretatie zou echter niet in overeenstemming zijn met de wettekst.

De organisatie van de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering zou immers rusten op het RIZIV (Rijksdienst voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering), een overheidsinstelling, zodat de uitkeringen die deze instelling uitbetaalt via de verzekeringsinstellingen, zouden moeten worden beschouwd als zijnde ten laste van de Schatkist.

A.1.3. De eisende partijen voor de verwijzende rechter vragen het Hof vervolgens de vraag te herformuleren om drie discriminaties te doen naar voor komen.

A.1.4. De in het geding zijnde bepaling zou aanleiding geven tot een eerste discriminatie tussen, enerzijds, de belastingplichtige die een persoon met een handicap ten laste heeft die ziekte- en invaliditeitsuitkeringen trekt via een ziekenfonds en, anderzijds, de belastingplichtige die eenzelfde persoon met een handicap ten laste heeft die echter uitkeringen ontvangt via de Hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Aangezien die laatste een overheidsinstelling is, zouden de uitkeringen die zij stort, niet in aanmerking worden genomen voor het berekenen van het bedrag van de eigen bestaansmiddelen van het gehandicapte kind.

Dat verschil in behandeling zou echter niet verantwoord zijn in het licht van het doel van de wetgever, die zou hebben willen aanmoedigen dat personen met een handicap in hun gezin opgevangen kunnen blijven en die hun integratie zou hebben willen bevorderen, door het toekennen van een fiscale stimulans aan de personen die voor hen instaan.

A.1.5. De in het geding zijnde bepaling zou leiden tot een tweede discriminatie tussen, enerzijds, de belastingplichtige die een persoon met een handicap ten laste heeft die ziekte- en invaliditeitsuitkeringen trekt via een ziekenfonds en, anderzijds, de belastingplichtige die eenzelfde persoon met een handicap ten laste heeft die echter een inkomensvervangende tegemoetkoming ontvangt krachtens de wet van 27 februari 1987.

Aangezien die laatste tegemoetkoming door de Staat wordt gestort, zou zij niet in aanmerking moeten worden genomen bij de berekening van de eigen bestaansmiddelen van de persoon met een handicap, en dat in tegenstelling tot de ziekte- en invaliditeitsuitkering.

De twee categorieën van belastingplichtigen waarop de in het geding zijnde bepaling betrekking heeft, zouden zich echter in een vergelijkbare situatie bevinden, terwijl het criterium van onderscheid onevenredig zou zijn met het nagestreefde doel.

Zowel de inkomensvervangende tegemoetkoming als de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen zouden tot doel hebben de schade te herstellen die een persoon met een handicap lijdt wegens het verlies van zijn verdienvermogen.

De omstandigheid dat de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen in bepaalde gevallen hoger zouden zijn dan het bedrag van de inkomensvervangende tegemoetkoming, zou in dat verband onbelangrijk zijn. Bij artikel 143, 4°, van het voormelde Wetboek worden immers van de berekeningsgrondslag uitgesloten, de bezoldigingen die de personen met een handicap verkrijgen ingevolge tewerkstelling in een erkende beschutte werkplaats, terwijl die bezoldigingen, hoe dan ook, hoger zouden zijn dan de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen en de inkomensvervangende tegemoetkoming.

Volgens de eisende partijen voor de verwijzende rechter zou de Minister van Financiën overigens, in zijn antwoorden op twee parlementaire vragen, hebben erkend dat de interpretatie die de administratie aan de in het geding zijnde bepaling geeft, waarschijnlijk de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden.

A.1.6. Ten slotte zou er een derde discriminatie bestaan tussen, enerzijds, de belastingplichtige die een persoon met een handicap ten laste heeft die ziekte- en invaliditeitsuitkeringen trekt via een ziekenfonds en, anderzijds, de belastingplichtige die een persoon met een handicap ten laste heeft die een bezoldiging ontvangt ingevolge de beroepsactiviteit die hij uitoefent in een beschutte werkplaats.

Beide categorieën van belastingplichtigen zouden zich in een vergelijkbare situatie bevinden. Volgens de eisende partijen voor de verwijzende rechter zou de persoon die in staat is een beroepsactiviteit uit te oefenen in een beschutte werkplaats, zelfs in betere gezondheid verkeren dan de persoon voor wie dat onmogelijk is.

Met het criterium van onderscheid zou het niet mogelijk zijn het doel van de wetgever te bereiken. Men zou immers niet kunnen stellen dat, in tegenstelling tot de inkomsten die worden gehaald uit een activiteit die wordt uitgeoefend in een beschutte werkplaats, de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen de maatschappelijke en professionele reïntegratie van de rechthebbenden ervan niet zouden bevorderen.

Anders redeneren zou erop neerkomen dat de personen die een gehandicapte ten laste hebben die niet in staat is een activiteit uit te oefenen in een beschutte werkplaats, worden benadeeld.

A.2.1. Volgens de Ministerraad moet het Hof alleen antwoorden op de prejudiciële vraag die door de verwijzende rechter is gesteld.

De in het geding zijnde bepaling zou op geen enkele ziekte- en invaliditeitsuitkering van toepassing zijn, ongeacht de schuldenaar ervan. In elk geval zou het verschil in behandeling dat in dat verband door de eisende partijen wordt aangevoerd, niet teruggaan op de in het geding zijnde bepaling. Bovendien zou het onjuist zijn te stellen dat het doel van de wetgever erin bestaat aan te moedigen dat personen met een handicap in hun gezin opgevangen blijven, omdat een plaatsingsmaatregel niet tot gevolg heeft dat zij de hoedanigheid van persoon ten laste verliezen.

Krachtens de artikelen 27 en 29 van de bijzondere wet op het Arbitragehof, zouden de eisende partijen voor de verwijzende rechter zich evenmin kunnen beroepen op de zogenaamde discriminatie tussen de belastingplichtigen die een gehandicapt kind ten laste hebben dat ziekte- en invaliditeitsuitkeringen trekt, en de belastingplichtigen die een gehandicapt kind ten laste hebben dat bezoldigingen ontvangt wegens zijn beroepsactiviteit in een beschutte werkplaats. Die twee categorieën van belastingplichtigen zouden overigens

niet vergelijkbaar zijn terwijl de wil om de tewerkstelling van de personen met een handicap te bevorderen, in ieder geval het verschil in behandeling zou verantwoorden.

A.2.2. Volgens de Ministerraad vormt eender welke uitkering aan een gehandicapte in principe een inkomen waarmee rekening moet worden gehouden. Op dat beginsel zouden niettemin twee uitzonderingen zijn die betrekking hebben op, enerzijds, de tegemoetkomingen die ten laste van de Schatkist worden toegekend aan gehandicapten en, anderzijds, de bezoldigingen die deze laatsten verkrijgen ingevolge hun tewerkstelling in een erkende beschutte werkplaats, of de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen die zulke bezoldigingen vervangen.

De eisende partijen voor de verwijzende rechter zouden niet de tekst van de in het geding zijnde bepaling aanvechten, maar de interpretatie ervan door de administratie, hetgeen buiten de bevoegdheden van het Hof zou vallen. Het zou in elk geval tegenstrijdig zijn te stellen, enerzijds, dat het systeem van de ziekte- en invaliditeitsverzekering wordt gefinancierd door de Schatkist zelf en, anderzijds, dat het wordt gedragen door de storting van sociale bijdragen.

A.2.3. De in het geding zijnde bepaling zou het resultaat zijn van een ontwikkeling van de wetgeving, die teruggaat tot de wet van 5 januari 1976 betreffende de budgettaire voorstellen 1975-1976. De termen « ten laste van de Schatkist » zouden verwijzen naar de wet van 27 februari 1987. Die wet zou een aanvullende regeling invoeren, die in de eerste plaats bestemd is voor de minstbedeelden onder de personen met een handicap.

Het bedrag van de krachtens die wet toegekende tegemoetkomingen zou worden vastgesteld op grond van de invaliditeitsgraad van de rechthebbenden ervan. Het bedrag van die tegemoetkomingen in aanmerking nemen bij de berekening van de eigen bestaansmiddelen van de persoon ten laste, zou dan ook tot gevolg hebben gehad dat de personen met de meest zware handicaps worden benadeeld, wat duidelijk zou ingaan tegen het doel van de wetgever. Bovendien zouden de personen met een handicap die dit soort tegemoetkomingen genieten, niet over even grote inkomsten beschikken als diegenen die ervan zijn uitgesloten.

De Ministerraad onderstreept verder nog dat het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 in een specifiek grensbedrag voorziet waaronder kinderen met een handicap beschouwd blijven als personen ten laste. Dat grensbedrag zou aan hun behoeften zijn aangepast en zou veel hoger zijn dan het bedrag dat is bepaald voor de kinderen ten laste zonder handicap.

A.2.4. Volgens de Ministerraad is het weinig waarschijnlijk dat het bedrag van de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen het bedrag van de tegemoetkomingen die ten laste van de Schatkist worden toegekend aan gehandicapten, niet overschrijdt.

Zelfs als dat het geval zou zijn, is de Ministerraad van mening dat de door de wetgever doorgevoerde regeling niet discriminerend zou zijn. Het zou immers gaan om verschillende bestaansmiddelen, waarbij het in het ene geval gaat om aanvullende en belastingvrije tegemoetkomingen, en in het andere geval om belastbare inkomsten die werden gevormd op basis van een vroegere beroepsactiviteit - door middel van bijdragen die werden ingehouden op de belastbare inkomsten -, en die niet zijn verkregen wegens het statuut van gehandicapte van de rechthebbenden ervan, maar ter vergoeding van een verlies aan inkomsten.

A.2.5. De Ministerraad wijst verder nog erop dat de toekenning van tegemoetkomingen aan personen met een handicap niet alleen kan worden geweigerd wanneer men wettelijke uitkeringen ontvangt, maar ook wanneer men andere belastbare inkomsten trekt. Het zou dus niet redelijk zijn alleen de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen uit te sluiten van de bestaansmiddelen, zonder alle andere categorieën van belastbare inkomsten die door een persoon met een handicap worden verkregen, op dezelfde wijze te behandelen.

A.2.6. Wat betreft de antwoorden van de Minister van Financiën op de parlementaire vragen, waarop de eisende partijen voor de verwijzende rechter zich beroepen, oordeelt de Ministerraad dat zij niet de draagwijdte hebben die de partijen eraan willen geven.

- B -

B.1.1. De verwijzende rechter stelt het Hof een prejudiciële vraag over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 143, 2°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992.

De in het geding zijnde bepaling heeft betrekking op de berekening van de belastingvrije som, die wordt verhoogd op basis van het aantal personen ten laste van de belastingplichtige (artikel 132 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992).

Volgens artikel 136 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 worden de kinderen van de belastingplichtigen aangemerkt als te hunnen laste mits zij deel uitmaken van hun gezin op 1 januari van het aanslagjaar en op voorwaarde dat het nettobedrag van hun persoonlijke bestaansmiddelen in het belastbare tijdperk niet hoger is dan een bepaald grensbedrag.

B.1.2. De in het geding zijnde bepaling luidt :

« Voor het vaststellen van het nettobedrag van de bestaansmiddelen komen niet in aanmerking :

[...]

2° tegemoetkomingen die ten laste van de Schatkist worden toegekend aan gehandicapten.

[...] ».

B.1.3. Luidens de artikelen 1 en 2 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, kunnen personen met een handicap drie types van tegemoetkoming krijgen : de inkomensvervangende tegemoetkoming, die wordt toegekend aan diegene die in principe 21 tot 65 jaar oud is, wiens lichamelijke of psychische toestand zijn verdienvermogen heeft verminderd; de integratietegemoetkoming, die wordt toegekend aan de persoon die in principe 21 tot 65 jaar oud is, bij wie een gebrek aan of een vermindering van zelfredzaamheid is vastgesteld; de tegemoetkoming voor hulp aan

bejaarden, die in de regel wordt toegekend aan de gehandicapte die ten minste 65 jaar oud is en bij wie een gebrek aan of een vermindering van zelfredzaamheid is vastgesteld.

Het bedrag van de inkomensvervangende tegemoetkoming verschilt naar gelang van de gezinssituatie van de rechthebbende en was, in het geschil voor de verwijzende rechter, ten minste gelijk aan het bedrag van het bestaansminimum dat in een soortgelijke situatie wordt toegekend (artikel 6, § 2). Het bedrag van de integratietegemoetkoming was een vast bedrag dat varieerde volgens de graad van zelfredzaamheid van de rechthebbende (artikel 6, § 3).

B.2.1. Het Hof wordt ondervraagd over het verschil in behandeling tussen, enerzijds, de belastingplichtige wiens gehandicapt kind tegemoetkomingen geniet die worden toegekend met toepassing van de voormelde wet van 27 februari 1987 en, anderzijds, de belastingplichtige wiens gehandicapt kind ziekte- en invaliditeitsuitkeringen ontvangt wegens een vroegere activiteit als zelfstandige.

Volgens de verwijzende rechter zouden de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen niet door de in het geding zijnde bepaling worden beoogd. Zij zouden dus integraal in aanmerking worden genomen bij de berekening van de eigen bestaansmiddelen van de persoon ten laste, terwijl het bedrag ervan in mindering kan worden gebracht van de tegemoetkomingen die met toepassing van de voormelde wet van 27 februari 1987 worden toegekend aan personen met een handicap.

Krachtens de artikelen 7 en 13 van die wet, zoals zij van toepassing waren op het geschil voor de verwijzende rechter, werden die tegemoetkomingen immers geweigerd of verminderd wanneer de persoon met een handicap bestaansmiddelen had die hoger waren dan een bepaald grensbedrag of wanneer hij recht had op andere sociale uitkeringen.

Zo werd de inkomensvervangende tegemoetkoming verminderd ten belope van het integrale bedrag van de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen die aan de persoon met een handicap werden gestort. De integratietegemoetkoming werd verminderd, onder de door de Koning bepaalde voorwaarden, met het bedrag van die ziekte- en invaliditeitsuitkeringen.

Daaruit volgt dat de belastingplichtige die een persoon met een handicap ten laste heeft, verschillend wordt behandeld naargelang die persoon al dan niet recht heeft op ziekte- en invaliditeitsuitkeringen.

B.2.2. In hun memorie betwisten de eisende partijen voor de verwijzende rechter die interpretatie. Zij zijn van mening dat de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen tegemoetkomingen vormen die ten laste van de Schatkist worden toegekend aan personen met een handicap, in de betekenis die het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 eraan geeft, en zij beschouwen in elk geval als dusdanig de uitkeringen die zijn gestort door de Hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Het Hof onderzoekt in de regel een norm in de interpretatie die de verwijzende rechter eraan geeft.

B.2.3. Voor het Hof vermogen de partijen evenmin de inhoud van de prejudiciële vragen te wijzigen of te laten wijzigen. Er dient bijgevolg niet te worden ingegaan op het verzoek van de eisende partijen voor de verwijzende rechter om na te gaan of de in het geding zijnde bepaling een verschil in behandeling doet ontstaan tussen de belastingplichtigen naargelang hun kind ziekte- en invaliditeitsuitkeringen ontvangt dan wel een bezoldiging ingevolge zijn beroepsactiviteit in een beschutte werkplaats.

B.3.1. De in het geding zijnde bepaling gaat terug op artikel 83, 2°, van het op 26 februari 1964 gecoördineerde Wetboek van de inkomstenbelastingen, zoals het werd gewijzigd bij de wet van 5 januari 1976 « betreffende de budgettaire voorstellen 1975-1976 », en zoals het werd vervangen bij de wet van 22 december 1989 houdende fiscale bepalingen.

B.3.2. Zoals het van kracht was vóór die wijzigingen, werd het Wetboek van de inkomstenbelastingen beschouwd als :

« niet aangepast aan de socio-economische werkelijkheid, wat de begrenzing betreft van de persoonlijke bestaansmiddelen waarboven een minder-valide fiscaal niet meer als ten laste kan worden beschouwd van de belastingplichtige van wiens gezin hij deel uitmaakt, daar, door de verhoging en de binding van de sociale toelagen betaald aan de minder-validen aan de evolutie van het algemeen welzijn, de meeste minder-validen – en vooral die met de grootste invaliditeit – uit de toepassing van de in hun voordeel genomen fiscale bepaling worden gesloten (het bedrag

van de toelagen aan de minder-validen overtreft in de meeste gevallen ruim 50.000 F) » (*Parl. St.*, Kamer, 1975-1976, nr. 680-1, p. 11).

B.3.3. De tegemoetkomingen die aan personen met een handicap worden toegekend, vormen een bijzondere regeling van maatschappelijke dienstverlening, die prioritair de bestaanszekerheid van de minst gegoeden moet waarborgen (*Parl. St.*, Kamer, 1985-1986, nr. 448-1, p. 2).

De wetgever wilde dus vermijden dat personen met een handicap zouden worden uitgesloten van de categorie « personen ten laste », enkel omdat zij een minimuminkomen, aangepast aan hun behoeften, zouden ontvangen.

B.4.1. De Ministerraad is van mening dat de in het geding zijnde bepaling verantwoord is wegens de verschillende aard van de tegemoetkomingen die aan personen met een handicap worden toegekend, en van de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen.

De eerstvermelde zouden ertoe strekken de personen met een handicap de nodige middelen te geven voor hun integratie, terwijl de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen zouden worden toegekend om een verlies aan verdienvermogen van de sociaal verzekerde te vergoeden, ongeacht of hij een handicap heeft of niet.

Rekening houdend met het doel van de wetgever, zoals het in B.3.3 is uiteengezet, is het criterium dat is afgeleid uit de aard van de bestaansmiddelen van de persoon met een handicap niet pertinent om het nettobedrag van de bestaansmiddelen te bepalen dat in de in het geding zijnde bepaling is beoogd.

Het heeft immers weinig belang dat de bestaansmiddelen die nodig worden geacht voor de integratie van de persoon met een handicap, bestaan uit tegemoetkomingen die krachtens de wet van 27 februari 1987 zijn toegekend, of uit enig ander vervangingsinkomen.

B.4.2. De omstandigheid dat de sociale bijdragen fiscaal aftrekbaar zijn, verantwoordt evenmin het bekritiseerde verschil in behandeling. De tegemoetkomingen aan personen met een handicap worden immers toegekend los van enige voorafgaande bijdrage.

B.5.1. De wetgever heeft die tegemoetkomingen alleen willen toekennen aan de personen met een handicap wier inkomen niet hoger is dan een bepaald grensbedrag.

Het is dus niet onredelijk dat de aftrek waarin de in het geding zijnde bepaling voorziet, niet wordt toegestaan aan de persoon met een handicap wiens ziekte- en invaliditeitsuitkering hoger is dan het bedrag van de tegemoetkomingen waarop hij aanspraak had kunnen maken indien hij die uitkering niet had ontvangen.

B.5.2. Daaruit volgt dat de in het geding zijnde bepaling alleen discriminerend is in zoverre zij niet de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen aan gehandicapten beoogt die in mindering komen van de krachtens de wet van 27 februari 1987 toegekende tegemoetkomingen, zonder dat het in aanmerking te nemen bedrag hoger mag zijn dan het bedrag van de tegemoetkomingen toegekend krachtens die wet.

B.6. In die mate dient de prejudiciële vraag bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 143, 2°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het niet de ziekte- en invaliditeitsuitkeringen aan gehandicapten beoogt die in mindering komen van de krachtens de wet van 27 februari 1987 toegekende tegemoetkomingen, zonder dat het in aanmerking te nemen bedrag hoger mag zijn dan het bedrag van de tegemoetkomingen toegekend krachtens die wet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 24 mei 2006.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior